

Piccolo coro & Piccola orchestra slaví patnáct let

V prosinci uplynulo 15 let od založení pražského souboru Piccolo coro & Piccola orchestra. Jubilující ansámbl, ve kterém v současné době hraje a zpívá 35 členů, založil a od roku 1996 řídí dirigent a sbormistr Marek Valášek. Pod jeho vedením absolvoval sbor a orchestr stovky a stovky vystoupení v Čechách i v zahraničí, realizoval nahrávky pro ČRo a vydal vlastní 4 CD.

MgA. & Mgr. Marek Valášek, Ph.D. (1969) vystudoval na hudební fakultě pražské AMU obor dirigování a tamtéž v roce 2007 vykonal státní doktorskou zkoušku. Na Pedagogické fakultě

orchestra, existoval nějaký předchůdce nynějšího uskupení?

Tímto dotazem se vracíme na úplný počátek mého sbormistrování, které vlastně vzešlo z praktické potřeby zorganizovat hudební doprovod ke mším. Zúčastňovali jsme se jich se skupinou svých příbuzných a našich kamarádů o víkendech u P. Jana Fatky, kterému jsme pomáhali opravovat kostely a fary nejdřív v okolí Hostouně u Horšovského Týna a pak v okolí Strmilova. Postupně rozšiřování repertoáru i členské základny vyústilo v pravidelné zkoušky a působení v Praze. Náš ansámbl jsme pojmenovali

Sedm skladeb pro malý orchestr (per Piccola orchestra) a odtud byl již jen krůček k založení Piccolo coro. Vlastní vznik sboru inicioval tenorista Pavel Adámek, jsem mu za to dodnes vděčný.

Zaměřuje se soubor na interpretaci děl určitého období, upřednostňujete v dramaturgii nějaký hudební žánr?

Nejsme repertoárově nijak vyhranění, záměrně si udržujeme široké spektrum od renesance až po hudbu současnou, vnáší to pestrost jak do naší práce, tak i do nabídky pro naše posluchače. Rád studuji a provádím hudbu, která mě oslovuje svou pravdivostí a hloubkou, mám rád všechna období snad s výjimkou klasicismu – klasicistní hudba mi prostě připadá neupřímná, současně se ale hluboce skláním před genialitou skladatelského řemesla jejich tvůrců. Našemu obsazení nejlépe vyhovuje barokní repertoár a pak skladby 20. století. Miluji vokálně-instrumentální díla – barokní pro jejich obdivuhodný řád, romantická pro hloubku strhujícího emocionálního prožitku, 20. století pro příkrost a sugestivnost jejich sdělení. Na větších projektech spolupracujeme s dalšími sbory (např. OktOpus, Imbus, L'Asenzio, Collegium 419) a mnoha instrumentálními výpomocemi, ale to už jsme spíš Piccolo symfonico. V repertoáru Piccoly tvoří významné procento skladby s duchovní tematikou; je to jednak proto, že většina našich vystoupení probíhá v sakrálním prostředí, ale hlavně proto, že vnímáme hloubku a pravdivost obsahu zhudebněných textů.

Piccola v Norcii v Itálii pod sv. Benediktem

UK absolvoval obor hudební výchova – sbormistrovství a na Týnské škole v Praze obor regenschori. Působil v Městském divadle v Ústí nad Labem, ve Státní opeře Praha, pod jeho taktovkou hrály takové orchestry, jako je PKF či Filharmonie Hradec Králové, je zván k vedení sbormistrovských kurzů a do porot sborových soutěží. Opakovaně předsedá maturitní komisi hudebních tříd Gymnázia Jana Nerudy. Vyučuje na Pražské konzervatoři a na Pedagogické fakultě UK v Praze.

Kde se vzal nápad vytvořit komorní smíšený sbor a smyčkový orchestr? Co předcházelo vzniku Piccolo coro & Piccola

„Zpíváme s láskou“. Nejvýznamnějším počinem, který jsme realizovali, bylo kromě natočení profilové kazety a získání 3. místa na sborové soutěži ve Švédsku zcela jistě scénické provedení Rybovy Mše Hej, mistr! v režii Elišky Ungermannové. V letech 1991–95 jsme v kostele sv. Vojtěcha v Dejvicích odehráli skoro 30 repríz, z představení existuje videozáznam. Mimochodem z hloubky prožitku z těchto provedení čerpám při provádění Rybovky dodnes. K představením jsme samozřejmě potřebovali orchestrík, a proto jsem ke spolupráci oslovil seskupení spolužáků mého bratra Lukáše ze ZUŠ. S tímto orchestrem (mírně rozšířeným) jsme pak provedli i Dvořákových

Komorní smíšený sbor Piccolo coro má vlastně svůj „dvorní“ orchestr, což není mezi domácími pěveckými sbory úplně běžné. S oběma tělesy pracujete sám, což by mohl být pro dirigenta, sbormistra a dramaturga v jedné osobě ideální stav. Je tomu tak, nebo v sobě toto „dvojvládí“ skrývá i nějaké nástrahy?

Je to opravdu velký luxus, nebýt toho, pravděpodobně by si členové ani jednoho z ansámbľů nezapívali a nezahráli Händelova Mesiáše, Bachovo Magnificat, Mendelssohnova Eliáše, Dvořákovy Stabat, Te Deum, Lužanskou mši, Mozartovy mše, Requiem, velká Hanušova díla a mnoho dalších krásných děl. V praxi to pro mě znamená zkoušet zvlášť se sborem a zvlášť s orchestrem. V poslední době se stává největším problémem synchronizace v případě potřebných společných

zkoušek. Všichni členové obou ansámb-
lů jsou plně vytíženi svým zaměstnáním
(máme manažery, inženýry, právníky,
učitele, lékaře) a většinou už i starostmi
o rodiny. Vážím si a děkuji všem za jejich
nasazení a stejně děkuji své manželce za
velkorysou podporu, které se mi od ní
dostává.

Vystupuje vokální i instrumentální část souboru též se samostatnými programy? Studium a capellových nebo čistě instrumentálních skladeb nabízí větší prostor pro detailní práci a s ní přichází i kvalitativní růst. V obou ansámblech je pro tento způsob zkoušení příznivé klima – což mě samozřejmě velmi těší. Upřímně obdivuji všechny své hráče i zpěváky, kolik toho umějí, kolik toho zvládnou, jejich pohotovost. Těší mě jejich snaha stále objevovat skryté rezervy. Kromě tohoto aspektu nám samostatné programy umožňují výrazně rozšířit repertoár a též rozšiřují spektrum příležitostí k účinkování.

V letošním roce získal sbor Piccolo coro hned několik ocenění. O jaké ceny se jednalo?

V červnu jsme měli premiérovat cyklus Maličkosti E. Douši na Festivalu sborového umění v Jihlavě. Rozhodl jsem se, že když už tam pojedeme, tak si rovnou i zasoutěžíme – ono je to pro každý ansámb-
l nesmírně přínosné... a bylo z toho absolutní vítězství. V červenci jsme zvítězili na prestižní sborové soutěži v rakouském Spittalu. Nemám rád, když se člověk má sám chválit, ale takového vítězství si opravdu ceníme, protože kritéria hodnocení i úroveň konkurence byly skutečně vysoké.

V roce 2009 byl soubor hlavním orga-

**nizátorem světové premiéry Requiem Jana Hanuše, o čtyři roky dříve jste provedl jeho oratorium Ecce homo v rámci MHF Pražské jaro. Váš ansámb-
l je s dílem tohoto skladatele úzce spjatý; jak k tomu došlo?**

Realizace Requiem bylo primárně plnění mého osobního slibu provést toto dílo, který jsem dal Janu Hanušovi na sklonku jeho života – a sliby se mají plnit. Znovu děkuji všem, kdo mi tenkrát pomáhali, bylo jich opravdu hodně, na pódiu v Rudolfinu nás bylo téměř 200. Requiem zaznělo na samostatném koncertě pořádaném k 5. výročí autorova úmrtí. A proč vlastně dělám tolik skladeb Jana Hanuše? Proto, že jeho hudba je pravdivá, hluboká, upřímná, něžná... její sdělení je nesmírně silné. A také proto, že jsem mu vděčný za jeho příklad osobního i profesního života. Fascinoval mě svým zapálením pro dobré věci a současně klidem a nadhledem v situacích, kdy je nemohl realizovat. Obdivoval jsem, s jakou lehkostí přijímal pocty s vědomím pomíjivosti slávy i pomíjivosti své. Zůstává trvale v mém srdci jako jeden z těch, kteří výrazně ovlivnili můj život.

Patnáctileté výročí jste oslavili koncertem, jehož dramaturgie byla skutečně mimořádná...

Výroční koncerty sborů jsou vždy i setkáním mnoha sbormistrů, a proto jsme si pro ně připravili dárek v podobě zbrusu nových adventních skladeb, po kterých je velká poptávka a ke kterým si po premiéře mohli vyžádat noty. Oslovili jsme pět skladatelů s prosbou o kompozice a capella, s doprovodem varhan či malého orchestru. Konkrétně jsme požádali Otomara Kvěcha, Jiřího Laburdu a Jiřího Těmle, a pak dva naše členy, absolventy studia skladby na Pražské konzervatoři, Veroniku Kopeckou a Petra Koronthályho. Mám radost, že se povedlo rozšířit množství adventních skladeb, ale že i charakter jednotlivých skladeb je různý – od tradiční sborové faktury až po odvážnější moderní řeč. Každý si může vybrat podle své představy, vkusu či možností jeho sboru.

Jaké jsou plány souboru Piccolo coro & Piccola orchestra na příští sezony?

Máme v dramaturgickém plánu vytvořit cykly koncertů duchovní hudby se slovem kopírující významné svátky církevního roku. Pracovně jsem si je nazval Prostřený stůl – mají být nabídkou k setkání s hudbou, se slovem, s Bohem, s ideály křesťanství, s podstatou jednotlivých svátků; plánujeme „výlety“ za hudbou několika evropských zemí. Práce až nad hlavu – moc se na ni těším! Moji největší touhou je nadále vytvářet v Piccole takové prostředí, aby všichni členové do ní chodili proto, že se ve

společenství inspirativních lidí mohou dotýkat krásné hudby prováděné na vysoké interpretační úrovni. To představuje pro každého ale zároveň i velký závazek, přijetí osobní zodpovědnosti za práci celku, za dobře odvedený part, účast na zkouškách, koncertech apod. Aktivní nasazení zpětně přináší plody v podobě osobního prožitku z hudby, uspokojení z dobře odvedené práce a možnosti nabídnout posluchačům sdělení hudby v co nejlepší kvalitě. Jestliže ansámb-
l interpretuje hudbu kvalitně a navíc s upřímným zaujetím, určitě se dotkne srdcí posluchačů a snad v nich probudí i touhu po krásnu, po konání dobra – a to je právě poselství hudby, v tom spočívá zodpovědnost nás, interpretů. Moc bych si přál, aby působení Piccolo nadále přinášelo mnoho dobrého do srdcí jejich členů i jejich posluchačů.

*Rozhovor připravila a ptala se
Eva Dittrichová*

CONVIVIAM 2012 BUDE!

V příštím roce se bude Convivium konat na Slovensku na Spišské Kapitule ve dnech 11.-19. srpna, prosíme, rezervujte si termín. V únorovém Psalteriu přineseme podrobnější informace a spustí se web Convivium 2012, kde se budete moci přihlásit. Kromě obvyklých seminářů chystáme i nové – slovenská duchovní hudba, polské baroko a francouzské postromantické ordinarium.

VÁŽENÍ SBOROVÍ ZPĚVÁCI,

komorní smíšený sbor Vox Imperfecta z Plzně hledá zpěváky a zpěvačky na doplnění sboru. Zkoušíme jedenkrát týdně, kdo by měl zájem o více informací, ať se přihlásí u sbormistra Pavla Dolanského na vox.imperfecta@gmail.com, další kontakty najdete na webových stránkách www.voximperfecta.cz.